

„Szenvedélyes és csábító...
Tele komor érzékiséggel
és pergő akciókkal.”

– Kresley Cole

A LÁNGOK MÉLYÉB

AZ ÉJSZAKA HERCEGE 4.

fine
selection

JEANIENE FROST

JEANIENE FROST

A
ΛΑΠΓΟΚ
ΜΕΛΥΕΠ

AZ ÉJSZAKA HERCEGE 4.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Azoknak, akik azt szerették volna, hogy Drakula (bocsánat, VLAD)
története boldog véget érjen.*

I. fejezet

HATALMAS SEBESSÉGGEL KERESZTÜLREPÜLNI egy erdőn nem is annyira veszélyes, mint amilyennek látszik. Legalábbis ezzel nyugtattam magam, amikor néha kinyitottam a szememet. Azért az út legnagyobb részében csukva tartottam. Nemcsak azért, mert így könnyebb volt fenntartani a pszichés kapcsolatot a férfival, akire vadásztunk, hanem mert így nem láttam azt a rengeteg fát, amit Vlad centikkel került el, miközben átszáguldottunk az erdős vidéken.

Azt is túléled, ha nekimegy valamelyiknek – emlékeztettem magamat. Mindketten vámpírok vagyunk, szóval szinte bármilyen sérülésből másodpercek alatt felgyógyulunk, de azért bíztam benne, hogy nem kell megtudnom, mennyire fáj, amikor több mint százötvennel nekicsattanunk egy fának. Már így is több fogalmam van a fájdalomról, mint a legtöbbeknek, úgyhogy köszönöm szépen, nem kérek többet.

– Branson még a kastélyban van? – kérdezte Vlad fennhangon, hogy a menetszél ellenére is halljam.

Végigsimítottam a kezemben szorongatott övcsaton, ami annak idején Bransoné volt, aki összeállt Vlad unokaöccsével/mostohafiával/

új esküdt ellenségével, Mirceával. Hónapok óta kerestük Mirceát, de hiába. Egyelőre Branson a legígéretesebb nyom, és most hamarosan az is kiderül, mit tud Mirceáról.

A nyomvonalra koncentráltam, amit Branson hagyott az övcsaton, és hamarosan kiélestedt a belső figyelmem. Amikor sikerült a nyomvonalon keresztül elérnem a forráshoz, a környezetem megváltozott, és mintha valami fura, dupla expozíciós képben találtam volna magamat. Egy részem még mindig látta az erdőt, amin éppen keresztülrepültünk, míg a másik részem egy hosszú, díszes termet látott magas mennyezettel, a falakon mindkét oldalon hatalmas festményekkel.

– Igen. Idegesen járkal, és a mobilját nézegeti.

A homlokom is beleremegett, ahogy Vlad felnevetett. Mint valami lecsapni készülő vadállat.

– Nem kell soká várnia a válaszomra.

Abban a percben elő is bukkantunk a fák közül. Elengedtem a mentális kapcsolatot, hogy teljes figyelmemmel befogadhassam az épületet, amivel eddig csak a látomásaimban találkoztam. Az egész szürke kőből építették, a főépület kétszintes volt, a klasszikus bejáratot pedig régi őrtornyok vigyázták. A magas fák elrejtették a közeli várost, az óriási birtok pedig gondoskodott arról, hogy ne járjanak errefelé kíváncsiskodók. Mintha több száz évet visszautaztunk volna az időben.

Mivel Vlad az ezernégyszázas években született, valószínűleg otthon érezte magát ebben a középkori környezetben. Én viszont csak huszonhat vagyok, úgyhogy én nem annyira.

Vlad lelassított, és letett minket az épületet körülvevő, ápolt gyepre.

– Maradj itt! – szólalt meg, és már masírozott is a bejárat felé.

Én meg már mentem is utána.

– Azt, hogy „együtt csináljuk”, hogy sikerült úgy félreérteni, hogy „Leilát lerázom”? – sziszegtem halkán, mivel nem mi vagyunk az egyetlenek, akiknek emberfeletti a hallása.

Az aurája előtört a belső védőfala mögül. Erejének csupán egyetlen morzsáját engedte szabadjára, mégis úgy éreztem magam, mint akit leforráztak. Ha bárki más volnék, halálra rémülnék, amiért felbosszantottam a legendás Vlad Tepest, a Karóba Húzó, más néven Drakulát, akit, ha jót akarsz magadnak, soha, de soha nem szólítasz Drakulának. De mivel a felesége vagyok, ezért a sötétség koronázatlan hercege ide vagy oda, én aztán nem tűröm az ilyesmit.

– Veszekedhetünk ezen, amíg Branson meghall minket, vagy együtt odalopakodhatunk – folytattam hunyorogva. – Rád bízom.

A kastély főbejárata előtt magasodó boltíves oszlopcsarnok hirtelen felrobbant, és lángnyelvek meg kődarabok csaptak szét mindenfelé. Ösztönösen lehajoltam, de Vlad egyre csak menetelt a lángoló pokol felé, ahol a tűz szétnyílván adott neki utat.

– Ez válasz a kérdésre? – kérdezte.

Mielőtt bármit mondhattam volna, a lángok újra felcsaptak, és az egész kastélyt körülvonták. Úgy látszik, meggondolta magát a csendes rajtaütéssel kapcsolatban. És így nem is követhettem. Vladdal ellentétben én ugyanis nem vagyok tűzálló.

– Ez csalás! – kiáltottam, mivel már nem volt értelme suttozni.

Mintha hallottam volna a nevetését, de a dühöngő tűz és az összeomló bejárat okozta hangzavarban nehéz volt megmondani. Ennyit Vladról meg a régimódi elképzeléseiről, hogy a nők nem harcolhatnak. Ha rajta múlna, most is Romániában lennék a vára egyik szigorúan őrzött szegletében. És talán tényleg ott is lennék, ha az egyik ellensége pár hónapja nem robbantja fel az egész helyet, hogy

elraboljon a romok közül. Ha az nincs, Vlad sosem adja fel a „felelőség nem jöhet a gyilkolós küldetésekre” szabályát.

Mondjuk, ahogy elnéztem a tüzet, amin csakis ő juthatott át, megállapítottam, hogy talán nem is adta fel teljesen ezt a szabályt. A fogamat csikorgattam. Választhattam, hogy morgok ott egyedül, vagy pedig hasznossá teszem magamat. Egyébként is édes a bosszú, márpedig ezért *biztosan* megkapja a magáét. Majd ha már nem áll minden lángokban.

Ismét megdörzsöltem az övcsatot, és kerestem rajta a nyomvonalat. Amikor meglett, körülöttem minden átváltozott, és megint a díszes teremben találtam magamat, mert a célpontunk továbbra is ugyanott volt. De Branson már nem nézegette a telefonját. Helyette elképedve bámult kifelé az ablakon a tetőig felcsapó lángokra. Pontosan tudta, hogy csakis egyetlen vámpír képes ilyen módon irányítani a tüzet – történetesen az, akit ő elárult.

Branson rohanni kezdett, amire számítottam is, de nem az ajtó felé – helyette megnyomott egy panelt az egyik festmény mellett. Egy titkos ajtó nyílt ki, ő pedig bement az acélfalakkal körbevett helyiségbe, majd magára zárta a szobát, mielőtt én gondolatban csatornát válthattam volna.

Bransonnak van egy pánikszobája – üzentem Vladnak, amikor sikerült ráhangolnom a gondolataimat.

Vlad megtorpant a hosszú csigalépcsőn, és elégedetten pillantott az emelet felé.

– Akkor meg fog lepődni.

A szavait a közöttünk lévő gondolati kapocs hozta el hozzám, nem a fülemmel hallottam, mert az összeomló oszlopcsarnok robaja továbbra is minden mást elnyomott. Valamikor annyira utáltam a látnoki képességeimet, hogy még az öngyilkossággal is

megpróbálkoztam, de most például jól jöttek. Azt még mindig nem bírom elviselni, hogy az első érintésnél látom és átélem az emberek legnagyobb bűnét, de hát a nagy dolgoknak mindig ára van.

Amikor egy piros Porsche vágódott elő a tűzfal mögül, úgy meglepődtem, hogy el is vesztettem az összekötötést Vladdal. Az autó a nagy sebességtől azonnal farolni kezdett, ahogy a fűre hajtott. A világító zöld szemből rögtön tudtam, hogy a sofőr vámpír, de nem lehetett Branson, hiszen ő most zárkózott be a pánikszobájába.

Akkor bizonyára Branson egyik haverja. Talán ő is összejátszott Mirceával. De ha nincs is igazam, nem igyekezne ennyire meglepni, ha nem árulta volna el Vladot. Mivel Vlad éppen a pánikszobába próbált bejutni, csakis én állíthattam meg az árulót abban, hogy kereket oldjon. Azonnal az autó után indultam. Ha eléri a kocsibehajtót, akkor hiába minden: Vladdal ellentétben én nem tudok repülni, és sík, kövezett úton a Porsche sokkal gyorsabb nálam.

A kocsit nagyobb sebességre kapcsolom. Basszus, tuti, hogy kiszúrt a sofőr! És csak alig néhány méternyire volt az úttól. Minden erőmet összeszedve ugrottam egyet. Ha csak a lökhárítót sikerülne elérnem, már felboríthatnám...

A földre vettem magamat, amikor a hátsó szélvédő recsegve betört. Két golyó a fejem fölött süvített el, a harmadik pedig a szívemet elkerülve a vállamba fúródott. Az égető érzésből egyből tudtam, hogy ezüstgolyó. Naná, hiszen bármi más hatástalan a vámpírokkal szemben.

A fájdalomtól megújult hullámban tört rám az erőm. A jobb kezemből hosszú, sístergő korbács csapott elő, és már suhintottam is az autó irányába. A benne tomboló elektromosságtól úgy siklott keresztül a Porschén, mintha az vajból lenne. Megint tüzet nyitottak rám, és minden gyorsaságomra szükségem volt, hogy pörögve

kitérjek a golyók útjából. Mire visszafordultam, az elektromos korbácsom megnyúlt, és nagy erővel lesújtottam a Porschéra.

Az autó kettészakadt, és az eleje még ment néhány métert, mielőtt a súlya lehúzta. Felcsaptak a lángok, és nem tudtam pontosan, hogy ezek miatt hangzott fel a kiáltás, vagy a kocsin kívül mást is eltaláltam. Feszült figyelemmel haladtam a vezetőoldal felé, a kezemben sistergett az ostor, újabb csapásra készen.

– Dobjd el a fegyvert, és szállj ki, vagy...

Nem értem a fenyegetés végére. A kocsi lángba borult, de ez a tűz túl sűrű és nagy volt, ilyen elektromosság nem okoz. Abban a pillanatban Vlad olyan erővel csapódott be mellettem, hogy a föld is belemeggett. Maga mögé állított, és a lángoló autóhoz lépett.

– Te rálőttél az én feleségemre?!

A tűz egyre hevesebben tombolt. A magas, rémült sikolyoktól összezereztem, és nem csak azért, mert túl hangos volt az érzékeny hallásomnak.

Megragadtam Vlad karját.

– Hagyd abba, lehet, hogy élve többet ér!

Vlad rám pillantott, és meglátta a vállamat ért lövés véres nyomát. A karja erre úgy felforrósodott, hogy már engem is égetett. Elengedtem, mire a kocsihoz indult azzal a mosollyal, amiről tudtam, kár ellenkezni.

Jól ismerem azt a mosolyt. Ha ezt látom, valaki rövidesen meghal.

Hátráltam néhány lépést, ahogy a kocsiból hangzó sikolyok már valóságos őrzöngésbe váltottak. Amikor Vlad leengedte a pajzsát, és megéreztem a teljes haragját, meg sem lepődtem, hogy az egész autó olyan pirosan izzott, mint a rajta lévő festék.

A Porsche lassan elolvadt – Vlad az elképesztő hatalmával felolvasztotta a fémet. A kiáltások is abbamaradtak. Már nem pattogott

az üveg, nem recsegett a fém. Nemsokára már csak a sistergést hallottam, ahogy a föld is lángra kap.

Megint Vladhoz értem, és ezúttal nem vettem el róla a kezemet, noha még most is égetett a bőre a vékony ingén keresztül.

– Nem ártana kezdeni valamit az indulatkezelési problémáiddal – szólítottam meg lágy hangon.

Nagyot nevetett.

– Az ellenségeim is ezt mondják.

Amikor aztán megfordult, és magához ölelt, a teste már nem izzott, az enyémmel keveredő érzéseiből pedig csak alig lehetett kiérezni az eszeveszett haragot – már ez is nagy fejlődés. Megcsókolt; cseppet sem zavart, hogy a férfias arcvonásait árnyékoló borosta erősen dörzsölte az arcomat. Csakis a csókra és a rajtunk keresztüláramló szerelem hullámára koncentráltam. Ez az érzés erősebb volt, mint a harag, amely olyan könnyedséggel olvasztotta cseppfolyóssá az autót, mint ahogy az ember gyufát gyújt.

Amikor Vlad befejezte a csókot, újabb érzésre lettem figyelmes, hála a közöttünk lévő köteléknek, ami akkor alakult ki, amikor vámpírrá tett. Büntudata volt.

– Nem kellett volna ezt tennem. – Bosszús pillantást vetett az olvadt fém füstölgő tócsájára. – Tudom jól, hogy nem szabad megölni az ellenséget, még mielőtt kikérdeznéd, de amikor megláttam rajtad a golyó ütötte nyomot...

– Elszakadt a cérna – fejeztem be a mondatot félrehúzott mosollyal. – Úgy tudom, a legjobbakkal is megesik.

Újabb harsány nevetés.

– Talán igen, de eddig ez rám nem volt jellemző.

Azt nem tette hozzá, hogy *amíg meg nem ismertelek*, de bele sem kellett látnom az érzéseibe, hogy tudjam, ezt gondolja.

– Fel a fejjel! – biztattam. – Ha bejutsz a pánikszobába, *napokig* vallathatod Bransont, azt meg soha senki nem tudja meg, hogy enél a srácnál kicsit hamar ellőtted az összes puskaport.

Most némi valódi örömet is éreztem a nevetésében.

– Alig várom, hogy helyrehozzam a hibát.

– Akkor először megnézzük, hogy Branson nem lógott-e meg, amíg idekint voltál – mondtam, és kézbe vettem az övcsatot.

Pillanatokon belül megjelent előttem az apró pánikszoba belseje. Volt benne egy szék, két irányítópanel, és pár képernyő, amiken a kastély belsejét és a külső környezetét követhette nyomon. Branson éppen azt a képernyőt figyelte, amelyiken Vladdal a Porsche füstölgő, alaktalan maradványai mellett álltunk. Azután a pánikszoba acélfalaira pillantott, és mélységesen elborzadt.

– Minket figyel, és szerintem most jött rá, hogy el tudod olvasztani a rejtekhelyét – kommentáltam a látottakat.

Vlad kezéből felszöktek a lángok, majd vidáman integetett Bransonnak a kamerán keresztül, és a szájával azt tátogetta: *Megyek érted.*

A vámpírok eleve sápadtak, de Bransonnak sikerült még egy árnyalatot sápadnia. Ilyen fehérnek csak azokat szoktam látni, akik *tényleg* meghaltak. Vlad elindult a kastély felé, mire Branson benyúlt az egyik fiókba. Előhúzott egy pisztolyt, és reszkető kézzel ellenőrizte, hogy van-e benne lőszer. Volt benne golyó, mégghozzá, amennyire láttam, ezüst.

– Van nála egy ezüsttel töltött pisztoly – mondtam Vladnak, aki már a bejáratnál járt.

Fújtatott egyet.

– Branson most nézte végig, ahogy elolvasztok egy autót. Eszébe sem jut, hogy a pisztollyal is megtehetem ugyanezt?

– De igen – mondta Branson, és Vlad ugyan nem hallotta, a látónoki kapcsolat miatt én viszont igen.

Azután végtelenül nyugodtan a saját mellkasához emelte a fegyvert, és meghúzta a ravaszt.

– Basszus! – kiáltottam, miközben Branson újra és újra tüzelt, noha a mozdulatai merevek és koordinátatlanok lettek. – Siess, Vlad, megöli magát!

Vlad repülve vágott neki a maradék útnak, a falakon áttörve érte el az emeletet. Amikor odaért, hatalmas robbanásként szabadult el, és bár több szár méterre álltam tőle, még engem is elsodort a lökés hullám. A pánikszober falába lyukat olvasztott. Fél perc sem telt el azóta, hogy figyelmeztettem, és már Branson földre rogyott alakja mellett térdelt.

Elkésett. A Bransonnal összekötő kapcsolat gyengülni kezdett, ahogy lassan kilehelte a lelkét, és a teste visszatért az eredeti életkorának megfelelő állapothoz; minden vámpírral ez történik, amikor végleg meghal. Amikor a kapocs teljesen megszűnt, és Branson nyomvonalának végén nem maradt más, csak a teljes üresség, nagyot káromkodtam.

Branson volt a legjobb esélyünk arra, hogy megtaláljuk Mirceát. Most, hogy meghalt, ugyanott tartottunk, ahol az elején: fogalmunk sem volt, hol lehet Mircea.

Vladnak sok komoly ellenlábassal kellett már megküzdenie, de Mircea kitűnt közülük. Hatalmas varázsló volt, jobban mondván *nekromanta*, ugyanis az embereken kívül az élőholtakon is működött a mágiája. Ráadásul egy bűbájjal összekötött magával, így bármikor megtalált engem, amikor csak akart. Vettem egy utolsó pillantást a füstölgő autóra, aztán a még mindig lángokban álló kastélyra. Semmi kétség, Mircea hamarosan jelentkezni fog. Nagyon hamar.

2. fejezet

A VISSZAÚTON ROMÁNIÁBA nem sokat beszéltünk Vladdal. Az érzéseit is elzárta, de szerintem főleg a pilóták miatt. Ők is vámpírok voltak ugyanis, és mivel Vlad volt a nemzőjük, hozzám hasonlóan képesek voltak belelátni az érzéseibe. Az úton jó néhány órát azzal töltöttem, hogy átkutattam a Branson csontjaiba vésődött emlékeket – ez is egyike a látnoki képességeimnek, amik jól tudnak jönni –, de semmi hasznosra nem bukkantam.

A csontokba ivódott emlékek elég ziláltak és pontatlanok; mint ha úgy próbálnál megérteni egy filmet, hogy visszafelé, felgyorsítva nézed meg. Annyit sikerült csak kihámoznom, hogy Branson hónapok óta összejátszott Mirceával, de ezt Vlad szorgos kémeinek hála már eddig is tudtuk. A kémeknek azt viszont nem sikerült kideríteniük, hogy hol is van Mircea, és ha erre a kérdésre Branson tudta is a választ, magával vitte a sírba.

Az út maradék idejében igyekeztem megtörni a sikertelen akció miatt ránk telepedő komorságot, de hiába minden optimizmusom, Vlad nem volt rá vevő. Amikor megérkeztünk a csodálatos

kastélyhoz, ami tökéletes másolata volt annak, amelyiket Vlad pár hónapja elpusztított, közölte, hogy dolga van, és majd később találkozunk.

Tudtam jól, hogy kár ellenkezni. Kellett neki egy kis idő, hogy kifújja magát, én pedig zuhanyozni és enni akartam, lehetőleg ebben a sorrendben. Biccentve üdvözöltem azt a néhány vámpírt, akikkel a hálósobánkba vezető négy lépcsősoron összefutottam. Vlad emberei ugyan nincsenek olyan feltűnően kiállítva, mint az a rengeteg műalkotás szerte az épületben, de azért mindenhol ott őrködnek. Akikkel találkoztam, mind fejet hajtottak, ahogy elhaladtam mellettük.

Soha nem leszek képes megszokni ezt a hajlongást, de hiába kértem őket, hogy ne csinálják, ez az egyetlen kérésem, aminek nem hajlandók engedelmeskedni. Sokan még mindig hercegüknek tekintik Vladot, aki ráadásul a vérvonaluk szerint is az uruk, és mivel én vagyok a felesége, engem is ugyanolyan meghajlás illet, mint őt, mindegy, hogy mit szeretnék.

Beléptem a mélyzöld hálósobánkba. Egyenesen a fürdő felé vettem az irányt, azon belül is a nagy üvegzuhanyzót céloztam meg, most nem a márvány fürdőkádra vágytam. A következő percekben csak élveztem a forró vizet, és a tiszta gyógynövényillatot, ami a különleges samponomból, kondicionálóból és tusfürdőmből áradt.

Éppen kijöttem a zuhany alól, és magamra öltöttem az egyik kedvenc kaftánomat, amikor egy metafizikai kés hasított a vállamba. *Ez a rohadt varázslat!* – gondoltam magamban, és morogva figyeltem, ahogy a bíborvörös folt egyre terjed a ruhámon. Naná, hogy pont fehér ruhát választok, amikor a drága rokon úgy dönt, hogy belém vág.

Szia, Leila! – hallottam az elmémben a túlon túl ismerős hangot. Úgy sziszegett, mint valami kígyó.

Szia, Mircea! – küldtem felé gondolatban a választ, és hagytam, hogy a mentális hangomat gyűlölet színezza. *Micsoda kellemetlen meglepetés!*

Úgy hallottam a nevetését, mintha csak telefonon beszélénk. Lényegében ez is történt, azzal a különbséggel, hogy a hívást egy varázslat indította, és még nem sikerült rájönnöm, hogyan tudom letenni.

Nem is hiányoztam? – gúnyolódott. *Furcsa. A legtöbb nőnek hiányozni szoktam.*

Igen, Mircea tényleg lélegzetelállítóan gyönyörű azzal a rézszerű szemével, ami nyilvánvalóan családi vonás lehet. Vér szerint Vlad unokaöccse, házasság szerint pedig a mostohafia, mivel a második felesége összeszűrte a leveit Vlad bátyjával, Raduval. De Mircea amilyen tetszetős, annyira megátalkodott is. Azóta van közöttünk ez a kapcsolat, hogy egy hatalmas varázslatot szabadított rám. Meg akart ölni, de valami balul sült el, és az életünk összekapcsolódott. Senki sem tudja, hogyan lehetne megtörni az átkot.

Hallottam Bransonról – folytatta. *Szegény Leila, hát még mindig engem keresel? Nem jöttél rá, hogy nem találhatsz meg?*

Előbb-utóbb megtalálunk – üzentem vissza. Szétáradt bennem a tehetetlen keserűség.

Vladdal kénytelenek voltunk a hagyományos módszerekkel felkutatni Mirceát, mert valahogy sikerült kizárnia. A nyomvonalak segítségével akárkit képes vagyok megtalálni, de Vlad hiába hordta sorban a Mirceától megszerzett tárgyakat, vele sehogy sem sikerült összehozni a kapcsolatot. Vagy varázslattal, vagy látnoki képességgel, de mindig megakadályozta. Ha az előbbi, az szívás, úgyhogy egyelőre igyekeztem hinni benne, hogy az utóbbiról van szó. Akkor

legalább van rá esély, hogy idővel nő a hatalmam, és végül az én képességem lesz az erősebb.

Milyen naiv vagy! – mondta Mircea némi cicegés kíséretében. *Nem is értem, apám hogy bír elviselni.*

Csak a mostohaapád – helyesbítettem azonnal. *Vagy nevezd Drac bácsinak, de Vlad nem az apád!*

Újabb vágás hasított a vállamba. A fájdalomtól majdnem kiszaladt belőlem egy sikoly. Úgy látszik, ez a téma érzékenyen érintette. Ez később még jól jöhet. Szerencsére Mircea nem hallotta a gondolataimat, csakis akkor, ha valamit kifejezetten neki címeztem. Sajnos ez azt is jelentette, hogy én sem hallom az övéit – különben már régen tudnám, hol van.

A fájdalom pillanatokon belül alábbhagyott, a seb pedig eltűnt, mintha nem is lett volna. Pont ezért nem hívtam segítséget. Mircea tudott fájdalmat okozni, de csak bizonyos korlátok között. Na nem azért, mert furdulta volna a lelkiismeret – de csak olyan sebek jelenhettek meg rajtam, amiket a saját testén okozott.

Ez volt a minket összekötő varázslat szépsége és árnyoldala is egyben. A jó hír, hogy Mirceának le kellett állítania a varázslat azon részét, amelyik öngyilkos hajlamokat keltett bennem, nehogy megint megpróbáljam levágni a saját fejemet. A rossz hír, hogy még ha meg is találjuk Vladdal, megölni nem tudjuk, mert abba én is belehalok.

Most komolyan, mi értelme van ezeknek a beszélgetéseknek? – kérdeztem. Közben hálát adtam az égnek, hogy amióta vámpír lettem, Vlad már nem olvashat a gondolataimban. Különben hallaná, miket gondolok, és tudná, hogy Mircea éppen üzenget, és engem vagdos.

Talán csak azt akarom megtudni, miért jelentesz olyan sokat Vladnak – morgott. *Egyelőre talány számomra. Nem vagy olyan gyönyörű, mint a korábbi szeretői, és még az eszed sem vág úgy.*

Akkor a szikrázó személyiségem lesz a megoldás – vágtam vissza, de belül komolyan elgondolkodtam. Miért kerül elő folyton, miért akar velem beszélni? Nem hiszem, hogy csak sértegetni akar. Az igaz, hogy tinédzserként változott vámpírrá, de azóta eltelt ötszáz év. Ráadásul amikor korábban kapcsolódott hozzám egy kis mentális és fizikai bántalmazásért, mindig öntelt volt, most meg inkább zaklatottnak tűnik. Vajon van annyira zaklatott, hogy kihozzam a sodrából, és véletlenül elszólja magát valami fontosról?

Megpróbáltam kihasználni a helyzetet.

Az elmúlt négy hónapban most keresel hatodszor. Először azt hittem, csak ellenőrzöd, hogy a varázslat még mindig összeköt-e húst hússal és vért vérrel, de ahhoz elég, ha megvágysz, nem kell beszélgetnünk. Akkor miért csinálsz? Unatkozol? Vagy csak ennyire szörnyen magányos vagy?

Hamarosan megmutatom! – vicsozogta.

Ez nem hangzott valami biztatóan. De mielőtt válaszolhattam volna, meglepve azt mondta: *Micsoda?* – majd hirtelen megszakította a kapcsolatot.

– Rohadj meg! – motyogtam. Persze ezt már nem hallotta. Valahogy mindig éreztem, hogy megszűnt a kapcsolat, mintha az elmémbe becsukódott volna egy ajtó.

Mindegy is. Valószínűleg csak blöffölt azzal, hogy valamit „megmutat”. Ami viszont biztos, hogy ruhát kell cserélnem, ezt meg el kell égetni. Ha ugyanis Vlad meglátja, szörnyen dühös lesz, és már így is ki van bukva.

Ha ugyanolyan bosszúálló típus lennék, mint Mircea, visszahívhattam volna azzal, hogy megvágom magamat úgy, ahogy ő is tette. A ruhám már amúgy is kuka. Végül mégsem tettem. Lehet, hogy egyre nagyobb bennem a bosszúvágy, de mazochista nem vagyok. Egyelőre.

Bementem a hálósobai gardróbba. Pár perc múlva éppen egy halványkék és egy levendulaszínű ruha között vacilláltam, amikor fájdalom borította el a mellkasomat. A korábbival ellentétben ez a fájdalom annyira heves volt, hogy a padlóra rogytam. A földön fekve levegőért kapkodtam, noha a vámpíroknak nem kell levegő. Megismertem a fájdalmat: rettegve kúsztam volna az ajtó felé, de a végtagjaim nem engedelmeskedtek. Csak vonaglottam a gyötrelemtől.

Ez most nem Mircea szokásos trükkjeinek egyike volt, hanem valami sokkal rosszabb.

A filmekben rosszul mutatják be a vámpírokat. Nem úgy kell megölni őket, hogy karót döfesz a szívükbe. Attól a fajtámnak legfeljebb szálka megy a szívébe, és borzasztó dühös lesz. Ha meg akarsz ölni, vágd le a fejét, égesd el, vagy szúrd szíven ezüsttel. Az érzés alapján Mircea épp most szúrta magát – és vele engem is – szíven. Egyedül azért voltunk még életben, mert nem fordította el a pengét. Egyelőre.

3. fejezet

PRÓBÁLTAM VLADÉRT KIÁLTANI. Ő sem tehetett semmit, de még egyszer látni akartam. Csak suttogásra tellett tőlem. Vladnak emberfeletti hallása van, de három szinttel lejjebb volt éppen, ráadásul az épület déli szárnyát építették, amitől állandó volt a kopácsolás.

Nem számíthattam másra, mint az elmémre – noha a gondolataim is legalább annyira megbénultak, mint a tagjaim, utolsó erőmet összeszedve sikerült kapcsolódnom hozzá, hogy egy kiáltást küldjek felé.

Vlad!

Hatalmas energiahullám töltötte be a szobát, majd elárasztottak az érzések. Ez minden válasznál erősebben tudatta velem, hogy halotta. Pillanatokon belül láttam, ahogy a magas, sötét alak elképesztő sebességgel berohan hozzám.

– Leila! – Felemelt, és olyan közel hajolt hozzám, hogy a haja barnásfekete függönnyt vont körénk. – Mi...?

Elhallgatott, amikor a karom lehullott, és meglátta a szívemnél tátongó véres lyukat. Robbanásszerűen áradt ki belőle az érzelem, olyan erővel, hogy majdnem elájultam.

– Ne! – szólt, de a torkát gyötrelem szorongatta. – *Ne!*

A kiáltása minden sejtemben visszhangzott. Magához szorított, és a köztünk lévő kapocs gyásszal, rémülettel, elkeseredéssel telt meg. A mellkasomat szorító elviselhetetlen fájdalom közepette valami apró foltokban égette az arcomat, de csak akkor döbbsentem rá, mi az, amikor Vlad hátrébb hajolt.

Az arcán rózsaszín csíkok húzódtak. Könnyek nyoma lehetett, bár eddig azt sem tudtam, hogy képes sírni. Azokat a narancsszínű cseppeket sem láttam még soha, amik most a bőrén gyöngyöztek, és a ruhámtól kezdve mindent szétégettek, amihez csak hozzáérték.

Hirtelen rádöbbsentem, hogy tüzet izzad. A halál torkában is őszintén megdöbbsentem. *Szeretlek* – mondtam volna, de csupán apró sóhajra futotta.

Mivel beszélni nem tudtam, csak bámultam rá; igyekeztem az arcára koncentrálni, és nem a rám terülő borzasztó fagyosságra. Imádtam az arcát borító sötét borostát, az ívelt, fekete szemöldökét és az alatta megbúvó rezeszöld szemét, a férfias, mégis érzéki száját. Imádtam a hosszú, sötét haját, a kezét borító sebhelyeket, de még ezeknél is jobban a vad, gyönyörű lelkét. Bárcsak ezt mind neki is elmondhattam volna, de nem jöttek szavak a számra.

Szeretlek – üzentem most a gondolataimmal, hátha így elérhetem az elméjét. Az érzések újabb hullámban árasztottak el, amiből tudtam, hogy hallotta. *Szeretlek* – ismételtem, amikor minden elsötétült. *Örökké...*

A mindent elsöprő fagyosság hirtelen eltűnt. A tagjaim mozogni kezdtek, mintha csak most, késve engedelmessé válnának a korábbi utasításaimnak. Vlad hátrahőkölt, és a benne lévő gyász mérhetetlen megkönnyebbülésbe fordult. Együtt figyeltük, amint az egészséges bőr benövi a mély, penge ütötte lyukat a mellkasomon.

Mircea végül nem elfordította, hanem kihúzta a kést. Annyira boldog voltam attól, hogy *nem* halok meg, hogy elnevettem magamat. Vlad kiabált valamit románul, aztán megcsókolt, és még több érzéssel borított be.

– Én is szeretlek. – A hangja remegett, amikor megszakította a csókunkat, és mindenhol puszilgatni kezdett. – Örökké.

Újra megcsókolt, de sajnos hamar abbahagyta.

– Kifelé! – szólt halkán.

A hátráló léptek döbentettek rá, hogy nem kettesben vagyunk. Hát persze, hiszen az emberei ugyanúgy megérik, amit Vlad érez, márpedig néhány perccel ezelőtt maga volt a merő gyász és pánik. Nem csoda, hogy néhányan hanyatt-homlok rohantak megnézni, mi a baj.

Vlad megkönnyebbülése továbbra is ott bizsergett a tudatalattimban, de közben megjelent az egyre hatalmasodó harag. Éreztem, ahogy igyekszik úrrá lenni rajta, de hamarosan bekapcsolta az érzelmi pajzsot, és kizárt mindent. Lassan kifújta a levegőt, és eltűntek a bőréről az apró, tüzes izzadságcseppek, amik apró lyukakat égettek a ruhámon. A keze még mindig égetett, amikor az arcomat megsimította.

– Ez necces volt – szólaltam meg reszkető hangon.

– Túlságosan is.

Hiába a mérhetetlen önuralom, a hangjából nem rejthette el a dühöt. Később én is rohadt mérges voltam Mirceára ezért a húzásért, de egyelőre inkább örültem, hogy élek.

Vlad körül ott volt a védőpajzsa, de így is pontosan tudtam, hogy még dül benne a megkönnyebbülés és a pusztító harag. Még mindig hullámokban tört elő belőle az energia, az illatában pedig hol a füstös fahéjat, hol pedig valami erdőtűzre emlékeztetőt éreztem. Meg voltam róla győződve, hogy pillanatokon belül spontán meggyullad.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ez alapesetben lehetne metafora, de mivel most egy több száz éves, pirokinetikus képességekkel megáldott vámpírról volt szó, akinek döbbenetes hatalma és ehhez mérhető lobbanékonyága van, látam rá valós esélyt.

– Le kell nyugodnod – mondtam. – Egyszer már letaroltad ezt a házat, és még csak most lett kész a harmadik emelet.

Apró mosolya enyhítette némiképp a vonásait, de azért tudtam, hogy nem vagyunk túl a nehezen.

– Vlad – szólaltam meg újra.

– Jól vagyok, te viszont túl gyenge vagy, úgyhogy ne beszélj! – szólt rám.

Vitatkoztam volna, de majdnem annyira fáradtnak éreztem magamat, mint amikor vámpírként újjászülettem, és a napkelte még kiütött. Éppen ezért nem is ellenkeztem, amikor ölbe vett, és az ágyba vitt. Közben románul kiosztott néhány utasítást.

A folyosón valaki sietve távozott. Vlad kiharancsolta az embereit a szobából, de bizonyára a közelben maradtak. Mire lerakott az ágyra, és kisimította a hajamat az arcomból, az őrség parancsnoka, Samir már vissza is ért három csomag vérrel.

Ernyedt mosollyal köszöntem meg Samirnak a vért. Az elmúlt néhány hónapban eléggé összebarátkoztunk. Amikor kiharaptam az első tasak sarkát, a vörös folyadék úgy hatott rám, mint a koffein: elkezdett visszatérni az erőm, és már nem éreztem magamat fél lábbal a sírban, mint az előbb. A második tasak még többet segített, és már a kótyagosság is eltűnt belőlem. A harmadik után meg már egészen visszatértem a normál kerékvágásba.

Vlad csak bámult rám. A rezes írisze körüli zöld szinte szikrázott.

– Jobban vagy?

Bólogatva visszahanyatlottam a párnámra. Vlad Samirhoz fordult: